

Уявлення людей про те чи інше
У давній час все віддане було
Важкому упередженню й найбільше
В серцях жило, як і сьогодні зло.

Ізраїль часу суддів нам відкритий
Таким з старих біблійних сторінок:
Безмежні війни, кров кругом пролита,
Невинний гине, також і пророк.

Людина часто схильна забувати,
Проявлену до неї доброту.
Євреї не навчились шанувати
Господньої любові висоту.

Сини промовили вельможній пані:
«Чи з нами разом в спадок увійде
Рабині син, убогий цей Їфтах?
Чи ж так багатство наше пропаде?»

Дитя невинне виросло в любові
У матері, дарма, що та раба,
Печаль і смуток не були відомі,
Ні справжній розпач, ні гірка журба.

Та раптом все змінилося нежданно:
Помер будинку того, де жив, пан
Дитині стало сумно і погано,
Він вперше пережив цей стан.

Могилка батька, склеп фамільний.
Поплакав трішки, сльози проковтнув
Ївтах пригнічений, покірний
В дорозі рідне місто проминув.

А тиша моторозна, сумовита
Все тягнеться в холодний день
А далі що йому робити?
Туман прозорий огортає все.

Печаль глибока невичерпна
Та мужнє серце все здола-
Хоча б одна душа відверта.
Невже й до мене доля зла?

Так думав хлопець у дорозі,

Не легким був утечі крок.
Коли був далі йти невзможі,
То просто падав на пісок.

У сутінках і в тіні кипарисів
Стоїть хатинка в далині
Погляньте, ось там на узліссі
За полем ген у глибині.

Всіма забутий жив собі Ївтах
Зневажений, бо був дитям рабині,
Забув і про образу, і про страх,
Подорожуючи в долинах.

Дістались вістки про війну
В гущавину старих лісів.
Він відчував в душі вину,
Проте увагу не звернув.

І справді, та чи я повинен
Допомагати їм в біді?
Я міг би почуватись сином,
А не як лиш один з рабів.

Холодний день, сьогодні гості,
Це від братів ті посланці.
Вони говорятьщось відносно,
Що я є також батьків син.

На диво дуже шанобливо,
Розмова тиха і проста
І яюсь дружньо, лиш не щиро.
Яка ж у них тепер мета?

Ївтах не знає, що й казати
Йому належить йти вперед ,
Щоб ворогів ураз здолати,
Або загинути й усе?

Ти будеш нашим командиром,
хТобі належатиме все.
Вони вмовляли дуже щиро
І він погодився на це.

Ївтах погоджується йти в дорогу
І бути всім за воеводу,

Не мав він жодної вимоги
І не порушував угоду.

Цей муж промовив у молитві,
Що жерву Богу він віддасть
Як переможе в битві Того,
Хто першим вийде привітатъ.

Війна - не іграшки дитячі,
Не обіцянки спорожнілі,
Хто ці події б раз побачив -
Не почувався би сміливим.

Звучать вже пісні переможні.
Поправді, це - щасливий день.
Разом і бідні і вельможні
Стрічають воїнів-людей.

Ївтах на radoщах додому,
Спішить не посилаючи гінця,
Та дочці рідній не було відомо
Нічого про обіцянку отця.

Вона із бубоном у квітах
Найперша вибігла надвір,
Почувши голос той привітний,
Він засмутився від тих слів.

Вона залишилась назавжди
Самотньою через посвяту
Ївтах шляхетний і відважний
Умів не тільки обіцяти,

Але й виконувать дослівно
Усе проказане колись.
Минуле буде неухильне,
З словами краще побарись.